

РОЗДІЛ 1

Ми не одні

23 липня 2015 НАСА оголосило про виявлення в сузір'ї Лебеда планети Kepler-452b, що обертається навколо зірки Kepler-452. Є припущення, що за своїми кліматичними та іншими параметрами ця планета подібна до нашої Землі.

На Kepler-452b поки нічого не знають про те, що НАСА вже досліджує її інсоляцію, температури та інші важливі параметри. Життя на ній розмірено тече своєю чергою. На цій планеті є своя Москва,

свій Київ і навіть свої Канарські острови. Але про все по порядку.

*23 липня 2015 року, планета Kepler-452b,
місто Москва, Кремль*

Рука взяла пульт і натиснула на кнопку вмикання телевізора. Рука ця належала Вованові Вовановичу Путкіну — Повелителю Ватної Федерації Рашки.

По телевізору йшов концерт популярної музики. Камера показувала то сцену, то невелику групу глядачів, що стояли окремо в одному з бічних проходів глядацької зали. Вони тримали в руках синьо-жовті українські прапори та посилено ними розмахували.

— У вас там Донбас віджимають, а ви тут прапорцями на концерті махаєте, — з презирством сказав Повелитель. — Ех, у мене б ви порозмахували прапорцями... Я б вас усіх прямо з цього концерту завантажив у машини й відправив у зону військових дій, батьківщину захищати.

Повелитель вимкнув телевізор і від'їхав у кріслі в бік собаки, що лежала недалеко від столу на персидському килимі. Це була Маруся, наймудріша собака найдавнішої породи кане-корсо. Вона дрімала з напіврозплющеними очима, поклавши свою чорну породисту морду на лапи. Почувши, що стілець Повелителя під'їжджає до неї, собака розплющила очі і трохи нагостирила вуха, уважно слухаючи.

— Ось рашкіяни, — почав пояснювати Вован Вованович Марусі, — ніколи б не витратили даремно час,

щоб десь рашкіянським прапором розмахувати, коли можна в цей же час поїхати в зону військових дій і там повоювати. Ба більше, рашкіяни ж так рвуться в цей Донбас воювати, що я й зупинити їх не можу! Я їм кажу: «Пора нам тікати з Донбасу й виводити з України війська, щоб жодного нашого кадрового військового там не залишилося», а вони мені: «Ми тоді відпустку оформимо, але все одно туди поїдемо! Ми просто зобов'язані допомогти відокремити Донбас від України і приєднати його до Рашки!». А це все тому, що рашкіяни — природжені воїни. — Вован Вованович підняв вказівного пальця вгору. — Війна — наш хліб. Ні, не так. Війна — наш дім. Ні, знову не те. Секундочку, я зараз у Суркова уточню.

Вован Вованович знімає трубку урядового зв'язку і набирає номер начальника Таємної держрозвідки Рашки — Асланбека Суркова.

— Чуєш, Асланчику, а як правильно сказати: війна — наш хліб?.. Чи по-іншому якось?

— Ви монографію пишете, чи що? — поцікавився Сурков.

— Ну, майже, — відповідає Вован Вованович.

— Взагалі-то війна — це наша національна ідея, але для монографії краще процитувати когось із великих поетів, — порадив високоосвічений Сурков.

— Ану, давай.

— Ну, можна вірші Блока... Я дослівно не пам'ятаю, але у нього є приблизно такі рядки: «Європейці і аме-

ріканці, попробуйте, сразіться с нами! Да, рашкіяне — ми! С раскосими і жадними глазами!»

— О, це красиво. Запиши мені ці вірші, — доручив Вован Вованович і повісив слухавку.

— Сурков — дурень, — сказав він Марусі. — Зате в поезії розбирається.

Маруся голосно зітхнула.

Знайти вірші в інтернеті сам Повелитель ніяк не міг, оскільки інтернетом він не користувався. Вован Вованович волів працювати по-старому: всю інформацію збирали для нього помічники в спеціальні папочки, що лягали йому на стіл.

Сьогодні на столі перед Вованом Вовановичем лежали три папки. Перша була дуже товста, в ній — щойно підписані Вованом Вовановичем дозволи на відпустку рашкіянським військовослужбовцям, дві інші — помітно тонші: «Новини» та «Доноси».

Повелитель з надією глянув на папку «Доноси» й узяв її до рук. Тут були, в основному, доноси його придворних один на одного. Вован Вованович ніколи відразу після доносу не зривався та ні на кого не стартував. Він перевіряв інформацію, прораховував, які мотиви в донощика, і, вже виходячи з цього, вирішував, покарати когось або просто викинути донос у сміттєвий кошик. Вован Вованович вважав, що його придворні — безпросвітні дурні, а він немовби над ситуацією. Придворні ж, навпаки, вважали, що над ситуацією — вони, а Вован Вованович — це лялька в них на мотузочках.